

JAARVERSLAG 2016 VAN DE PREDIKANTEN

Nadat in het najaar van 2015 in bredere kring het zogenaamde Jethro-rapport bekend werd, waartoe de kerkenraad in het begin van dat jaar opdracht had gegeven, stond ons werken in het jaar 2016 dat daarop volgde in het teken van het langzaam doordringen van de consequenties van dit rapport. Alhoewel een financieel rapport natuurlijk slechts over weliswaar niet onbelangrijke randvoorwaarden van ons gemeentezijn gaat, merkten we toch dat het ook een grote impact op het hele gemeentelven had. En aan ons als pastores drong zich dan ook de vraag op hoe onze gemeente geloofsinhoudelijk bij te staan in de groei naar een toekomstbestendig gemeentezijn dat immers anders alleen vanuit de onontkoombaarheid van financiële en organisatorische kaders richting krijgt. De onvermijdelijkheid van het terugbrengen van financiële tekorten heeft ook op onszelf als werkers invloed. Immers de impact werd voor ons persoonlijk en pijnlijk duidelijk op het moment dat de toekomstige aanstellingsruimte daarin werd betrokken.

Maar het was vooral of een dergelijk rapport ons allen als gemeente lamsloeg. Je wordt met de neus op de feiten gedrukt en van daaruit weet je even niet hoe het verder moet. In het najaar van 2015 werd er een begin gemaakt met een proces van waarderende gemeenteopbouw, dat ook in het eerste deel van dit verslagjaar werd voortgezet. Met begeleiding van ds. Marion Bruggen en ds. Jacob Kikkert als aanjager werd vanuit de waardering die bij iedereen leeft wat betreft de inhoud van ons gemeentelven gezocht naar manieren om dat wat ons goed doet verder te versterken en te intensiveren. Ook werd in dit proces nadrukkelijk gezocht naar de eigen inbreng van gemeenteleden. Het idee hierbij was dat dit proces ook een soort inhoudelijk antwoord zou kunnen zijn op de cijfers van het rapport. Op weg naar een zelfdragende inspirerende gemeente die minder afhankelijk zou kunnen zijn van betaalde krachten. In de praktijk was dit best heel lastig. Het is moeilijk om een breed proces te starten en te zorgen dat het vervolgens breed blijft. Ondanks een aantal enthousiaste trekkers voor een degelijk proces, constateerden we ook dat er velen zijn die dit niet kunnen of willen zijn. In de loop van het seizoen werd de draagkracht voor het proces nogal smal en daardoor kwetsbaar. Daar zijn natuurlijk vele redenen voor en het is dan ook verre van ons hier een oordeel over te vellen. Het is gewoon een te constateren feit. Sommigen van ons hebben jarenlang de gemeente gedragen en zijn eraan toe dat anderen dit overnemen. Sommigen zijn midden in het werk, betaald of onbetaald, sommigen hebben allerhande zorgtaken, sommigen voelen minder binding met de gemeente waardoor een actieve inzet voor de gemeente niet voor de hand ligt. Eerst zal, indien mogelijk, voortgebouwd moeten worden aan nieuw elan. Naast dit zich ontwikkelende proces van inhoudelijke draagkracht is er in het licht van de financiële ontwikkelingen ook veel praktisch te organiseren en te besturen. De tijd die de technische, financiële en organisatorische voortgang in deze spannende tijden vraagt, zet de groei in inhoudelijkheid behoorlijk onder spanning. Immers het vraagt veel tijd, vaak van dezelfde mensen! En niet alleen tijd, want de emotionele belasting vanuit de gevoelde, zware verantwoordelijkheid is groot. Dit maakte het voor ons als predikanten ook moeilijk.

We zijn immers pastoraal betrokken bij degenen die onze gemeente dragen. En we zijn werknemers, toevertrouwd aan de zorg en verantwoordelijkheid van hen die leidinggeven aan de gemeente. Vervolgens past het niet in zorgvuldig leiderschap om alles te delen met de werknemers en hen daarmee medeverantwoordelijk te maken. Maar dat staat op gespannen voet met ons adviseurschap van gemeente en kerkenraad. Adviseur zijn is een wezenlijk en ook onmisbaar aspect van onze taakopvatting en onze roeping. Dit geeft ons de drive, juist in moeilijke tijden, de gemeente terzijde te staan! Tot slot zijn we medegelovigen, net als onze naasten, en deel van deze gemeenschap.

Toch zijn er mooie vruchten te zien van het inhoudelijke proces, zoals verdiepingsdiensten, een andere opzet van het Wijkwerk die zich aan het ontwikkelen is, het koffiedrinken in de kerk en incidenteel andere vormen van betrokkenheid op de wereld om ons heen. Ik denk hierbij aan de maaltijd met de Eritrese gemeenschap, waarvan de geestelijke enige tijd in ons Gasthuis woonde.

Als voorgangers zijn wij betrokken geweest bij het ontwikkelen van intensievere vormen van samenwerken van gemeentes in het noorden van Nederland. Ook de inzet in Assen, Westerkwartier en vervolgens ook Eenrum nam ons in beslag. Het verheugt ons te zien dat er hier sprake is van een voortschrijdende verbondenheid al gaat het langzaam.

In het gemeentelven waren er Inspiratieavonden, de Kliederkerk als nieuw initiatief, genoemde verdiepingsdiensten, de avonden van onder meer Bijbel, Pizza's en Bier en natuurlijk de inzet in het pastoraat. We hechten eraan dat in de intensieve zoektocht naar de gemeente van de toekomst, de gemeente van nu niet vergeten wordt! Ook hier ervaren we spanning. Er was afscheid, verdriet en vreugde. Het was goed om daarbij te zijn! Ook traden er 3 jonge mensen tot onze gemeente toe. Het is hoopvol te zien dat mensen zich nog steeds, of juist nu, willen verbinden aan onze gemeente. Een niet al te grote, maar toch gestadige toestroom. In de afgelopen 10 jaren traden zeker 20 jonge mensen tot de gemeente toe op een totaal van meer dan 30. Daarnaast konden we vele belangstellenden verwelkomen, waarvan een groot aantal als echte onmisbare vrienden de gemeente mee dragen en vormgeven! We zouden deze groei van de gemeente met hen die hier 10 jaar geleden nog niet betrokken waren, zo maar op 50 of iets meer kunnen stellen!

In alle tijdsbeslag en energie die het werken in de wijngaard vergde van ons als voorgangers hebben we ook gebruik gemaakt van enkele spaarzame momenten om ons theologisch te verdiepen en spiritueel op te laden. Er waren twee studieweekenden in Hamburg rondom het thema: 'Abendmahl – als Sakrament der Versöhnung' aangeboden vanuit de Arbeitsstelle Theologie der Friedenskirchen van de Uni Hamburg o.l.v. professor Fernando Ens. De beroepsvereniging van doopsgezinde predikanten, de ANDPV organiseerde twee studiedagen onder leiding van Ds. Brüsewitz rondom het thema 'predikantschap' in een veranderend landschap. In deze studiebijeenkomst stond de vraag waar het oorspronkelijk in het predikantschap om begonnen is centraal. Er zijn drie aspecten: Ten eerste de relatie tussen geloof en spiritualiteit van de predikanten zelf, tezamen met het ervaren van roeping, talent en leiderschap. Ten tweede de wederkerigheid in de relatie met de gemeente als bond- en tochtgenoot en werkgever, kortom de predikant in, met en ten dienste van de kerk. En tenslotte hoe de eerste twee zich verhouden tot God als inspiratiebron en grond van het geroepen-zijn. Ds. Jacob Kikkert heeft tijdens zijn vijf weken studieverlof middels literatuuronderzoek zich verdiept in de krimp van de doopsgezinde broederschap en wat dat betekent voor de positie van de predikanten en het belang van borging van de kwaliteit van de theologische ondersteuning van gemeenten, juist in perioden van transitie.

Laat ons, naast alle zorgen die verwoord zijn in het bovenstaande, ook oog blijven houden voor de betrokkenheid van heel veel leden en belangstellenden, jong en oud. Van diegenen die onlangs zijn toegetreden en hen die al lange tijd de gemeente dragen. Dit is een bron van vreugde. Want naast veranderen, verdiepen, financieel gezonder maken en versterken van onze gemeente, is het allerbelangrijkste hoopvoller, vertrouwensvoller en vooral vreugdevoller de toekomst in te willen en te durven met onze gemeente! We zijn immers een geloofsgemeenschap! Laten we als de rijksgrote uit Ethiopië onze weg vervolgen in vreugde!

Ds. Jacob Kikkert en ds. Geert Brüsewitz